

Eseja „Kā es izprotu godīgu spēli”.

Manuprāt, mūsdienīgi ir domāt par sev apkārtējo un to izprast. Par savu gadsimtu es uzskatu 21., tāpēc, ka es tajā esmu audzis un joprojām dzīvoju. Bet es uzskatu lielākais dzīves viedums un pieredze nāk no mūsu vecvecākiem. Kad piedalījos sporta sacensībās, tribīnēs sēdēja un tās vēroja mana ģimene. Ikreiz uzvarot, saņēmu no tēta un mammas skaļas ovācijas. Man patīk uzslavas. Pēc spēles atļāvos atpūsties, piemēram, pie datora, arī nekādus mājas darbus nelika darīt, vārdu sakot tiku saudzēts, lai tikai būtu labs spēlētājs. Kad skolā uzticēja kādus sabiedriskos pienākumus, atteicu, ka esmu ļoti noguris no treniņiem. Vai man noticēja, nezinu. Tikai mans vectēvs, gluži kā no latviešu spēlfilmas „Vectēvs, kurš gudrāks par datoru”, man deva iespēju vairāk saklausīt 21.gadsimta bērna un 20. gadsimta pieaugušā ļoti atšķirīgās vērtības un skatu uz apkārtējo pasauli, teikdams: „Dēls, uzņemies atbildību par savu rīcību, esi godīgs, nevairies no darba. Darbs ir tas, kurš tevi rūdīs dzīvei un sportam, godīgs spēlētājs sportā ir divu uzvaru vērts!”.

Reiz man gadījās saplēst kādu dārgu šķīvīti no trauku servīzes un mans vecākais brālis noteica, ka es dabūšot turpmāk ēst no alumīnija bļodas, jo tā vismaz neplīstot. Tavu nelaimi, pavisam nejauši saplēsu savu mīļāko krūzīti un no bailēm, ka rāsies un, ka man vairs no skaistiem traukiem nepienāksies ēst, sameloju, ka vainīgs kaķis. Pats sēdēju ārā zem zaļā ozola un nejutu ne dabas skaistumu, ne dienas siltumu, jo mana sirds bija smaga. Tikai vecmāmiņas aicinājums uz pankūkām, īslaicīgi aizgaiņāja manas drūmās domas. Nobaudot gardās pankūkas, man ļoti gribējās izstāstīt vecmāmiņai par to, kas „nospiež manu sirdi”. Kad izstāstīju visu, kā tas gadījās, vecmāmiņa mani paslavēja: „Es ļoti priecājos par tavu godīgumu, patiesības teikšana ir pelnījusi atlīdzību un te tev būs jauna krūzīte! Galu galā, kam negadās, tikai, mazdēliņ, iemācies būt godīgs, patiesības teikšana ir slavējama!”.

Un šie vārdi mani dzen uz priekšu. Galu galā sapratu, ka gadsimta galvenā vērtība ir cilvēki, kuri tajā dzīvo, un tikai mēs paši veidojam savu nākotni ar savu godīgu, apzinīgu attieksmi pret jebkurām lietām.

Autors: Adrians Aksels Barozinskis

Klase: 8.

Kokneses pamatskolas - attīstības centrs